

han bestandig frygtede for at være i Vejen for Nogen. Naar man ikke netop hørte ham tale (og han var i Almindelighed helst selv Tilhører) skulde Ingen let falde paa, at han var den Aron Israel, der i visse Krese nød et Ry, som kunde sidestilles med selve Dr. Nathans. Han var en stille Lærd med en uhyre Viden paa de forskelligste Omraader. Og dog var det ikke særlig hans Lærdom, man tænkte paa, naar hans Navn nævnedes. Hvad der havde skabt hans Anseelse, var hans sjeldne Uegennyttighed, en Uselviskhed af den særegent ophøjede Art, som fortrinsvis træffes mellem Jøder. Hans mange Venner sagde om ham, at hans Sjæl var lige saa ren, som hans Frakke gerne var plettet. Forgæves havde man flere Gange tilbudt ham ærefulde Universitetsstillinger; end ikke noget Adjunktembede havde han villet modtage for ikke at tage Pladsen op for Nogen, der maaske trængte til den. Han var selv ret formuende, men levede yderst tarveligt og meget tilbagetrukkent, mens han i det skjulte bortgav store Summer, særlig til fattige Studerende. Sammen med to ældre, ligeledes ugifte Søstre boede han i en gammeldags Lejlighed i Sværtegade, og hans lille Stue, hvis Vægge fra Loft til Gulv dækkedes af fyldte Reoler, var et Samlingssted for hans forhenværende Elever og andre unge Studerende, der søgte hans Vejledning, laante Bøger af ham og paa alle Maader hensynsløst misbrugte hans Tjenstvillighed. Nogen større Originalitet som Videnskabsmand eller Pædagog besad han nu dog ikke. Kun Folk, der fortrinsvis bedømte Menneskene efter deres Karakter, kunde sætte ham ved Siden af en revolutionerende Aand som Dr. Nathan. Selv nærede han en overordenlig Beundring for denne omstridte Mand og traadte ofte med stor Liden-